

Globalizace a Afrika

(I.část)

Koloniální dějiny Afriky trochu jinak (z bavlnářského hlediska)

Z hlediska velmi dlouhé historie Afriky se může zdát, že období kolonialismu (1880-1960), je bezvýznamné, ale kolonialismus měl zásadní vliv na současný i budoucí život a vývoj celého kontinentu. Ještě do počátku 19.století byla většina Afriky (hlavně její střední část) pro Evropany neznámou oblastí. Postupné a slabé pronikání založené zpočátku na obchodní a misijní činnosti se začalo měnit v otevřenou vojenskou agresi a anektování až po roce 1880. K tomu přispěly technologické faktory, zvláště pak rozšíření nových druhů automatických pušek a také objevení chininu (proti malárii). Podle historika G.A.Craiga je asi největším problémem nově vzniklých afrických zemí krátkost období mezi jejich izolací od moderního světa a zapojením do něho. Vždyť během dvaceti let (1880-1900) byl celý kontinent s výjimkou Libérie a Etiopie okupován imperialistickými mocnostmi (Velká Británie, Francie, Německo, Belgie, Portugalsko, Španělsko a Itálie). Tyto mocnosti vzaly Afričanům suverenitu a udělaly z nich takové subjekty, s nimiž mohli kolonialisté volně nakládat podle svých potřeb a představ. Byly vytvořeny početně menší umělé kolonie, které byly spravovány guvernéry a úředníky, kteří byli jmenováni vládou v metropolích Evropy. Tito lidé tudíž neměli odpovědnost vůči populaci v afrických koloniích. Cílem kolonialismu zvláště v subsaharské Africe bylo uspokojit měnící se sociální, politické i ekonomické potřeby Evropy 19.století a přetvořit k tomuto účelu africké společnosti. Závod o africké kolonie byl také „poháněn“ romantickou fantazií o tropickém ráji plném dobrodružství a vidinou blahobytu, který mohla Afrika poskytnout. Tyto myšlenky se rychle šířily Evropou na konci 19. století, což vzbouzelo touhu milionů zbídačených Evropanů po hledání lepšího života, sice v dalekých zemích, ale pod kontrolou vlastního státu. Kolonialisté byli přesvědčeni o vlastní technické a intelektuální nadřazenosti nad africkými národy. Spoléhalo se pouze na sílu a předpokládali pasivitu ze strany afrických pěstitelů, kterým omezovali investice na minimum a zaměřili se pouze na exploataci s co nejmenšími vstupy. Základním rysem kolonialistických strategií bylo pěstovat bavlnu v převážně nevyhovujících klimatických a půdních podmínkách. Ignorovány byly agrotechnické, ekonomické a sociální požadavky. Přesto se stalo pěstování bavlny v tropické Africe důležitým zdrojem zisku k pokrytí deficitu státních pokladen kolonialistických zemí. Toto pěstování bavlny v tropické Africe odkrývá brutalitu kolonialismu jako bezohledného politického a ekonomického režimu. Kolonisté podmiňovali povinnost nucených prací vyhláškami o daních na hlavu, rodinu atd. Tyto daně se vedle pracovní síly staly významnými zdroji příjmů velkých mnohonárodních korporací.

1. světová válka znamenala zvýšený zájem o kolonie jako o spolehlivé zdroje surovin i vojáků. Např. do společné britsko-francouzské invaze proti německému Togu v srpnu 1914 se zapojilo na obou stranách až 2 miliony Afričanů. Britové měli zájem o zajištění volného přístupu k ložiskům zlata a o kontrolu povodí Nilu. Francii šlo o význam surovinově bohaté pánve řeky Kongo a jejího vyústění do Atlantského oceánu. Evropské mocnosti tak začaly soupeřit o získání kontrolu nových území jako zdroje surovin a odbytiště. Britové uplatňovali hlavně tzv. paternalistickou koloniální politiku, jejímž cílem bylo omezit přímé řízení na co nejmenší úroveň a přenechat správu kolonie místním vůdcům zvláště v oblastech severní Nigérie a v částech jižní a východní Afriky. Francie se snažila spravovat své kolonie jako součást metropole. Struktury správy tak měly svůj střed v Paříži. Portugalci a Němci se snažili o totéž, ale bez úspěchu.

Všechny systémy sledovaly stejný cíl, tedy vytvoření optimálních podmínek k exploataci dostupných materiálních a lidských zdrojů kolonií ve prospěch metropole. Mocnosti se tímto

krokem rozhodly pro pěstování bavlny v africkém tropickém pásmu s vysokým deficitem vláhy a s obtížnými půdními podmínkami. Tím přispěly k destabilizaci života afrického venkova, jehož základy tvořila zemědělská výroba vycházející z dlouhodobých zkušeností v relativně obtížném ekologickém prostředí. Mocnosti tímto způsobem pěstování bavlny narušily křehké ekosystémy vytvářením předpokladů pro erozi půdy a rozšířením nových druhů rostlinných chorob. To bylo také hlavním důvodem, proč v mnoha regionech tropické Afriky (severní Mosambik a jižní Tanzanie) spojovali obyvatelé pěstování bavlny s chronickým nedostatkem potravin a s hladomorem.

Koloniální režim pěstování bavlny

Britové

V Británii byl na přelomu 19. a 20. století nedostatek bavlny, a tak si Britové jako vhodnou lokalitu pro pěstování bavlny vybrali severní Nigérii. Britové sice uvažovali o plantážním způsobu pěstování, ale nakonec se rozhodli pěstovat bavlnu na polích místních zemědělců. Tento projekt byl ale rychle odsouzen k nezdaru, protože koloniální správa podcenila význam důležitého domácího textilního průmyslu s dlouhou tradicí, jenž byl součástí významného mezinárodního trhu se středem ve městě Kano. Britové se tedy snažili vybudovat přehradu a zakládat plantáže na tisíci hektarech půdy mezi dvěma rameny Nilu, kterou obdělávali súdánské zemědělci. Takovéto kroky vedly k nenávratnému zničení křehké a jedinečné ekologické rovnováhy, k vysídlování lidí, což narušilo sociální reprodukci a hospodářský život velké části místního obyvatelstva. Koloniální správa někdy také zkreslila půdní vlastnické vztahy vymyšlením velkostatkářské obchodní třídy, na níž údajně záviselo obyvatelstvo vytipované lokality. Podle nově vyhlášeného zákona Gezira Land Ordinance se často komunální zemědělské půdy staly majetkem „anonymního“ koloniálního projektu a jejich původní majitelé byli nuceni se nechat najmout jako pachtýři.

Němci

Ve své kolonii Togo nebyli Němci ochotni zahrnout domácí trh do nově se rozvíjejícímu režimu, což vedlo ke krachu koloniálního pěstování bavlny. Němci považovali koloniální projekty v Africe výhradně za záležitost státu. Bylo zřízeno nové oddělení Kolonialrat na ministerstvu zahraničí, které rozhodovalo o žádostech o poskytování koncesí soukromým subjektům. Hlavním lákadlem byl příslib státní subvence ve formě levné africké pracovní síly. Po krátké době se tak objevily spolky a organizace se zájmem podnikat v afrických koloniích.

Francouzi

Plány Francie na rozšíření pěstování bavlny ve francouzském Súdánu prostřednictvím tržních stimulů zkrachovaly díky nedokonalosti koloniálního trhu. Afričtí pěstitelé nabízeli své produkty pouze tomu, kdo nabídl nejvyšší cenu. Exportní ceny kolonialistů ovšem byly nižší. Přítomnost konkurenceschopné domácí textilní výroby postupně přispěla k nezdaru záměrů francouzské koloniální správy. Podobně se situace vyvíjela i ve státě Pobřeží Slonoviny, kde se prosperující textilní výroba a vedlejší pěstování bavlny s dlouhodobou předkoloniální tradicí navzájem podporovaly a mohly určovat chování koloniálního režimu. Neúspěchem hlavně byla snaha získat velkou část vypěstované bavlny pro francouzský textilní trh. Neprozíravost francouzské koloniální politiky, která inklinovala k omezení možností afrických pěstitelů při rozšiřování a zpeněžení jejich produktů. Jednalo se tak o jeden z mnoha příkladů koloniálního protekcionismu. Francouzi sice dočasně zvýšili export

bavlny, ale dosáhli toho administrativně donucovacími prostředky, což jen urychlilo krach celého koloniálního projektu.

Reakce afrických společností

Afričané se nechtěli se svým osudem smířit. Afričtí zemědělci, kteří byli nuceni pěstovat bavlnu, mobilizovali všechny dostupné prostředky k tomu, aby zabránili nebo znesnadnili realizaci takového pěstování bavlny. Proti chronickému nedostatku potravin se snažili pěstovat plodiny s krátkým vegetačním cyklem, aby pokryli i nedostatek pracovní síly. Místo prosa pěstovali kukuřici a jiné obiloviny, které dozrávaly rychleji a mohly být sklizeny dříve než bavlna. Odpor ze strany Afričanů většinou vedl k otevřenému násilí, bití, pokutám, věznění, což se ukázalo jako neschůdné a kolonialistické, zvláště Portugalci, museli sáhnout k reformám, které nakonec zůstaly pouze na papíře. Někdy byli afričtí pěstitelé dokonce vylučováni z výrobního procesu, což hlavně v Angole a v Mosambiku prohloubilo chudobu venkova. V těchto zemích se ale zemědělci snažili získat volně obdělávatelné plochy, aby mohli řídit své aktivity bez přímého zásahu koloniálního režimu. Vývoj tohoto odporu byl nakonec doveden k národně osvobozenkému boji a k jeho vítězství nad portugalským koloniálním panstvím.

Závěr

V africkém prostředí představoval kolonialismus nejen materiální exploataci, ale především monopolizaci vědění jako celku, na jehož základě kolonizátoři přebírali „veškerou odpovědnost“ za kolonie a jejich obyvatele, jejichž životy byly považovány za primitivní, neefektivní, iracionální, letargické atd. Kolonialisté během snah o pěstování bavlny v Africe vůbec nebrali ohled na tradice kulturu kolonizovaných zemí, což většinou vedlo postupně ke krachu pěstování bavlny. Koloniální režim pěstování bavlny znamenal restrukturalizaci každodenního režimu života. Důsledky střetu tradičního a koloniálního pěstování bavlny byly katastrofální a vedly k rozvrácení života Afričanů v koloniích. Jakým právem považovali Evropané sami sebe za kulturně vyspělejší, když jejich počínání v tropické Africe zanechalo sociální a přírodní spoušť? Evropa sice dobývala Afriku chininem, automatickými zbraněmi a jinými „úžasnými výdobytky“ moderní civilizace, ale nepodstatnými z hlediska dlouhodobě udržitelného historického vývoje. Díky neznalosti afrického prostředí i nezájmu dostatečně ho poznat, zanechal kolonialismus v tropické Africe hluboké rozpory, jejichž odstranění si vyžádá nejen dlouhý čas, ale především velké úsilí vyvinuté ze strany samotných Afričanů vzhledem k uvědomování si vlastního postavení.

Použitý materiál :

Webové stránky www.globalizace.ecn.cz/diskuse/.

Výběr z recenze: Mesfin Gedlu – Dva příspěvky k interpretaci koloniálních dějin subsaharské Afriky publikované v časopise Mezinárodní vztahy 3/2000.

(II.část)

Školství v Africe

Školství v saharské poušti – s důrazem na stát Mali

Mali, jako část frankofonního světa, zdědila školské principy francouzského systému. Před příchodem Francouzů výuka čtení a psaní neexistovala. První absolventi koloniálních škol se stávali učители a napomáhali tak upevňování koloniálního systému. Výuka probíhala samozřejmě ve francouzštině. Dětem bylo dokonce zakázáno mluvit ve škole mateřským jazykem, za což jinak následovaly tresty a bití. Nabyté vzdělání ovšem nebylo použitelné v praxi, protože učební osnovy byly francouzské, tudíž vzdálené od reality francouzského života. Od roku 1960 sice školství v Mali prodělalo několik reforem, ale jinak se systém příliš nezměnil. V Mali je sice povinná devítiletá školní docházka, přesto je gramotnost v zemi stále velice nízká. Do školy chodí polovina dětí, ale 49% mužů a 65% žen neumí číst a psát.

Obecné vzdělání má 3 cykly- 6 let základní školy, 3 roky nižší střední a 3 roky střední školy. Od roku 1979 probíhá na prvních čtyřech stupních výuka v jednom ze 13 národních jazyků, z nichž jej nejrozšířenější bambarština, kterou hovoří přes 50% obyvatel. Od 7.třídy se všechny předměty učí ve francouzštině a současně se začíná s výukou angličtiny. Od 10.třídy mají studenti možnost využít studia arabštiny, němčiny a ruštiny. Každý z cyklů je zakončen zkouškou, která je podmínkou pro postup do dalšího cyklu. Málo maliských studentů využije možnost vysokoškolského vzdělání. Mezi žáky převažují chlapci, dívek se učí stále méně. Tradice tkví v místní islámské společnosti, podle níž je místo ženy v domácnosti (u plotny), zatímco doménou muže je sféra veřejná. Dívky jsou vychovávány jako efektivní matky a manželky. Pokud se tedy vyskytla možnost sňatku, dívka opouští školu a stává se manželkou. Dívka si pro další studium musela vyžádat souhlas manžela, což je ale velice vzácné. Velkou překážkou téměř celého afrického školství je ekonomické hledisko. Základní školství není bezplatné. Každý rok se platí zápisné ve výši zhruba našich 55 Kč a další výdaje za pomůcky, učebnice a školní uniformu. Kvalita samotného školství je ale velmi nízká. Výuka má nízkou úroveň, pedagogické materiály a pomůcky neodpovídají potřebám moderního školství. Nedostatek kvalifikovaných učitelů je katastrofický. Na jednoho učitele připadá 72 žáků. V Mali je od roku 1994 snahou zavést tzv. konvergentní pedagogiku, kdy se osnovy přizpůsobí každodenní realitě. Zavádí se výuka školy hrou, která klade důraz na předvádění rolí, řeč těla a používání místního jazyka. V roce 1998 byl přijat nový desetiletý program rozvoje vzdělání PRODEC, který by měl přispět ke zlepšení školní docházky a zlepšení gramotnosti. Později se na základních školách počítá s redukcí vzdělávacího cyklu z 9 na 8 let s vyšším počtem hodin angličtiny. Na realizaci programu se podílí hlavně OSN, zvláště dětský fond UNICEF, který v Mali zastřešuje 4 projekty. Jedním z těchto projektů je i školení dívek a mladých žen, které nikdy nechodily do školy. Britský OXFAM se soustředil na vzdělávání nomádských komunit a vyvinul za tímto účelem model, který je možné aplikovat na způsob života kočovných pastevců. Poměrně úspěšné je i studium jedenácti postižených dětí na dvou pilotních školách, což potvrdilo, že postižení není ani v Africe překážkou vzdělávacímu procesu.

Školství v Ugandě

Všude v Ugandě jsou k vidění samé děti, ale zázrakem je, když se některé dožije 40 let. Příčinou je vysoká míra onemocnění AIDS. Sice podle ugandské vlády dochází ke zlepšení, ale nemoc se šíří dál v důsledku nevzdělanosti, polygamie, chudoby, nedostupnosti zdravotní péče či lidské ignoranci. Vzdělanost v Ugandě je asi 50%, ale podobně jako v Mali i zde jsou překážkou hlavně finanční prostředky. V Ugandě se platí školné od prvního roku ZŠ až do

posledního roku na univerzitě. Nejde o malé částky. Čím výše dotyčný postupuje vzdělávacím systémem, tím více platí. Většina rodin ale často nemá ani na mýdlo, navíc řada z nich má pět a více dětí. Finanční prostředky, vybavení a i mentalita vesničanů brání dosažení vysoké kvality výuky. Učitelé nemají ani adekvátní vzdělání, školy nemají na jejich výplaty, pomůcky nejsou, knížku má pouze vyučující, děti sedí v dřevěných boudách a tabule se maže mnohdy listem ze sešitu, takže ztrácí svou původní černou barvu. V Ugandě se používá přes 50 jazyků, a proto je angličtina jako úřední jazyk nutností. Děti ve škole tráví příliš mnoho času (ve vyšších ročnících od pondělí do soboty od 8 do 18 hodin). Škola v Ugandě většinou supluje rodinu. Děti totiž nemají rodiče a pokud je mají, nemají rodiče zájem o to, aby do školy jejich děti chodily a rádi je vidí pracující u sebe doma. Uganda spolupracuje s projektem Adopce na dálku, do něhož je zařazeno přes 4 000 dětí. Čeští adoptivní rodiče platí svým dětem školné, učebnice, sešity, školní uniformy a také mimoškolní věci.

Vzdělávání začíná na dvou stupních předškolní výchovy – nursery 1 (baby) a nursery 2 (top). Na základních školách projdou žáci sedmi třídami (primary 1-7) a studium zakončí státními zkouškami. Během 7 let se učí čtení, psaní, matematiku, občanskou výchovu, náboženství, tělocvik, kreslení, angličtinu a místní jazyk. Střední škola má šest tříd (secondary 1-6). Po 4. ročníku skládají studenti O-level zkoušky a po jejich splnění mohou pokračovat na technické škole. Po 6. ročníku plní studenti A-level zkoušky, které jsou obdobou naší maturity. Na střední škole studentům přibývají předměty jako rodinná výchova, science (chemie fyzika a biologie dohromady), ruční práce, dějepis, zeměpis aj. Po střední škole mohou studenti studovat dvouletou nástavbu a stát se např. učitelem nebo zdravotní sestrou. Děti z bohatých rodin se hlásí na drahé prestižní v hlavním městě Kampala.

Ve třídě ugandské školy je obvykle 45-80 dětí, ale je mezi nimi podstatný věkový rozdíl, protože některé z dětí začaly docházku pro nedostatek peněz později některé děti se po přerušení docházky do školy vrací, takže jsou starší než odpovídá jejich zařazení do ročníku. Ugandská vláda se sice snaží zavést bezplatné základní vzdělání na základních školách, ale stále se musí platit registrační poplatek, školní pomůcky a uniforma, což je pro mnoho rodičů nemožné.

Školství v Nigérii a v Namíbi

V Nigérii se na prvním stupni učí číst, psát a počítat. Látka ve školách na vyšších stupních kopíruje učební osnovu evropských škol, takže osnovy a celý systém neodpovídá tomu, co jsou studenti schopni se naučit. Vysokoškoláci v Nigérii navíc nezvládnou to, co studenti u nás, protože k tomu mají úplně jiné podmínky. Velkou mezerou systému jsou kvalitní střední školy. Většina afrických zemí nepovažuje učňovské školství za prioritu, a proto je v zemi těžké nalézt kvalifikovanou pracovní sílu jako zedník, elektrikář nebo pouhý dělník v továrně. Lidé totiž nemají, kde se tomu naučit, což má dopad na celkový rozvoj země.

Namíbie má mezi africkými státy jiné postavení, protože měla jiný historický vývoj. Jde o bohatší zemi hlavně díky vývozu nerostných surovin. Během apartheidu neměla vládnoucí třída Namíbi zájem na vzdělanosti širokých vrstev obyvatelstva. Domorodí obyvatelé mohli navštěvovat pouze 4 třídy ZŠ, míšenci navštěvovali tříd více a vybrané univerzity a běloši měli právo na úplné vzdělání. Vláda si uvědomovala, že pokud by chudí měli vzdělání, podřezala by si vláda pod sebou větev. Mnohé vlády afrických zemí se možná i vzdělanosti chudých lidí bojí, protože pokud by lidé uměli číst, psát a počítat a rozuměli by novinám a dění kolem sebe, stávali by se z nich jiní voliči a jiní občané než ti poslušní. Právě v tom je skrytá překážka afrického školství. Po získání nezávislosti se v Namíbi vybudovalo mnoho internátních škol, z nichž ovšem některé jsou od některých vesnic vzdálené až 200 km. Tyto internátní školy plní i funkci dětských domovů, jelikož země je těžce zasažená epidemií HIV/AIDS. Děti v těchto internátních školách navíc dostanou ubytování, dostanou najíst a

napít a jsou tudíž zajištěny pro každodenní život. Školné v Namíbií je relativně nízké a uniformy jsou levné, a tak placení za školu není překážkou. Problém vyvstává na středních školách, kde se platí za zkoušky, protože závěrečné písemky nebo testy se posílají do JAR nebo dokonce do Anglie. Poplatky za maturitu mohou někdy dosáhnout až 400 namibijských dolarů, což někdy tvoří i dvouměsíční příjem rodiny. Také v Namíbií neexistuje učňovské školství. Lidé sice umí číst, psát a počítat, mluví anglicky, ale neumí nic praktického, což vede k vysoké nezaměstnanosti.

Závěr

I přes některá zlepšení ve školství některých států Afriky, nemá asi 50% dětí možnost chodit do školy. Některé školy nemají kapacitu, jsou daleko od vesnic atd. Ve většině zemí Afriky se vybírá školné nebo se platí za uniformu. Důležitý je jazykový faktor. Většinou s totiž vyučuje v jiném než v mateřském jazyce a děti tak nerozumí výkladu, což jen zvyšuje handicap. Metody vyučování navíc někdy připomínají středověké memorování bez přímého užitku v praxi. Problémem je navíc přístup rodičů, z nichž řada nich jsou nevzdělaní a nevidí důvod, proč by jejich děti měly umět číst, psát a počítat. Děti jsou místo vzdělávání využívány hlavně jako pracovní síla v domácnosti. Někdy navíc děti ani sami neví, k čemu jim to vůbec je, když se v životě s knížkami ani pořádně nesetkají. Problémem je i nedostatek kvalifikovaných učitelů. Navíc někdy stane, že učitel z nějakých důvodů uteče a výuka dál nemůže pokračovat, protože za něj není adekvátní náhrada. Pomoc zahraničních organizací většinou spočívá ve vysílání nových a mladých učitelů do Afriky. Snahou je ovšem práce s místními učiteli. Školení místních učitelů by se mělo stát přínosem do budoucna. Problémem ovšem je, že nevzdělaní lidé jsou snadno manipulovatelní, čehož řada afrických zemí využívá a proto se snaží vzdělávání místních chudých obyvatel i zabránit, což je velkou překážkou v cestě za vzděláním v afrických zemích.

Použitý materiál :

Webové stránky www.infoservis.net (Infoservis společnosti Člověk v tísni při České televizi).

(III.část)

Africká integrace a působení světových organizací v Africe (seznam)

Severní Afrika

Svaz arabského maghribu (UAM) – většinou neshody arabských států

LAS- Liga arabských států – ochrana arabských zájmů vůči zájmům z jiných států, snaha o širší ekonomickou spolupráci 18 států z 22 se dohodlo na zřízení

Arabské zóny volného obchodu (AFTA- Arab Free Trade Area)

(Pozn. : do LAS patří pouze arabská část Afriky, ne všechny africké země)

Západní a střední Afrika

Organizace africké jednoty (OAU –Organization of African Unity) - všechny africké státy boj proti konfliktům, posilování spolupráce

Hospodářské společenství západoafrických států (CEDEAO) = ECOWAS (Economic Community of West African States)- 16 států, snaha o vytvoření společné celní unie a později i společného trhu, problémem jsou politické a hospodářské problémy členských zemí

Hospodářské společenství středoafriických států (CEEAC) – snaha o společný trh, nízká ekonomická úroveň států

Jižní a východní Afrika

Jihoafrická celní unie (SACU – Southern African Customs Union)

- propojení slabých států (Namíbie, Botswana, Lesotho a Svazijsko) s JAR a propojení s dalšími státy, které vykazují lepší ekonomické výsledky (Mosambik, Rwanda, Somálsko, Etiopie)

Východoafrické společenství (EAC – East African Community)- založeno 1998

- problémem jsou občanské války s vážnými ekonomickými důsledky pro členské státy

Jihoafrické rozvojové společenství(SADC- South African Development Community)

- založeno 1992, do roku 1980 pouze koordinační konference, později přijata i JAR
- v roce 1993 se prohloubila spolupráce došlo ke změně názvu na současnou organizaci

Společný trh pro východní a jižní Afriku (COMESA –Common Market for East and South Africa) – 21 členů, chybí JAR, která dává přednost spolupráci s jinými jihoafrickými státy

Commonwealth

Botswana, Gambie, Ghana, JAR, Kamerun, Keňa, Lesotho, Malawi, Mauritius, Mosambik, Namíbie, Nigérie, Sierra Leone, Seychely, závislé území Svatá Helena

Organizace OSN a její působení v Africe

Central Secretary

UN Department of Economic and Social Affairs (DESA)- snaha o zlepšení života lidí

1. Statistical department
2. Population Division
3. Department of People Administrative and Development Management (DPADM)
4. Department for Advancing of Women
5. Department for Economical Support and Coordination (DESC)
6. Department for Sustainability Development
7. Oddělení pro politiku a plánování
8. Oddělení pro financování a rozvoj

UN Department of Peacekeeping Operations (DPKO)

- mise v Libérii, Demokratické republice Kongo, Pobřeží Slonoviny, Etiopii a Eritrei, v Sierra Leone, pro referendum na Západní Sahaře

UN Department of Political Affairs (DPA)

1. Office of the Special Representative of the Secretary General for Children and Armed Conflict – snahou je neovlivnit africké děti válkou
2. Office of the High Representative for Least Developed Countries and Small Island Developing States (OHRCCS)

Fondy a programy OSN v Africe

International Trade Centre (ITC) – rozvoj nových obchodních strategií

UN Capital Development Fund (UNCDF) – snížení chudoby

UN Centre for Human Settlements (UNCHS) - udržet sociální, ekonomický a ekologický sociální rozvoj

Programy UNICEF v západní a střední Africe a v ostatních částech Afriky

UN Conference on Trade and Development (UNCTAD)

UN Convention to Combat Desertification (UNCCD)

UN rozvojový fond pro ženy (UNIFEM)

UN Development Programme (UNDP) – technologie, energetika a ŽP, demokratické vládnutí

UN Environment Programme (UNEP)- sídlo v Nairobi

UN High Commission for Refugees (UNHCR) – ochrana refugií

UN Office of the High Commissioner for Human Rights (UNOHCHR) – lidská práva

UN Populační Fond (UNFPA) – snížení vysoké porodnosti úmrtnosti

UN Programme on AIDS

UN University – výzkum práce, míru, vlády, rozvoje, životního prostředí, vědecké a technologické výzkumy s ohledem na lidskou bezpečnost

World Food Programme (WFP)

Další organizace a mezinárodní fondy: FAO, IAFA(atomová energie), ICAO (civilní letectví), IFAD (zemědělský rozvoj), ILO (HIV/AIDS), UNESCO (vzdělání), UN Industrial Development, Universal Postal Union, WIPO (věda), WHO, WMO a mnoho dalších.

Použitý materiál :

Webové stránky www.osn.cz, www.rozvojovka.cz/osn.htm, www.unicef.cz,
www.un.org/esa/africa.